

Arrest

nr. 167 512 van 12 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 8 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 7 december 2015 werd gerepatriëerd naar Marokko. De bestreden beslissing heeft volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Het beroep is derhalve zonder voorwerp.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 maart 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 12 april 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 29 februari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP verwijst naar haar opmerkingen in de zaak 13 (RvV 174 900). VwP sluit zich aan bij de beschikking.”* In de zaak met rolnummer 174 900 heeft de verzoekende partij het volgende gesteld: *“VzP herhaalt het pleidooi in zaak met volgnummer 3: de advocaat van VzP merkt vooreerst op dat de schending werd opgeworpen van internationale rechtsartikelen, waaronder artikel 8 van het EVRM. Deze moeten ten gronde worden onderzocht, ook al is VzP ondertussen gerepatriëerd. Alleen zo kan in overeenstemming met artikel 13 van het EVRM een effectief rechtsmiddel worden geboden. Ten tweede verzoekt de advocaat van VzP dat indien de vordering onontvankelijk wordt bevonden omwille van de repatriëring van VzP, in het arrest wordt opgenomen dat de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen door de repatriëring en dat de bestreden beslissing geen enkel rechtstreeks of onrechtstreeks rechtsgevolg meer kan teweegbrengen. Voor het overige verwijst de advocaat van VzP naar de stukken die werden neergelegd.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar *“de stukken die werden neergelegd”*, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan *“de stukken die werden neergelegd”*, kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 29 februari 2016 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat het niet ontvankelijk verklaren van het beroep zou neerkomen op een schending van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) doordat haar aldus een daadwerkelijk rechtsmiddel zou worden ontzegd tegen de door haar veronderstelde schending, door de bestreden beslissing, van onder meer artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking *d.d.* 29 februari 2016 wordt gesteld. De door de verzoekende partij verkondigde stelling kan immers niet worden bijgetreden, nu zij tot het onaanvaardbare gevolg zou moeten leiden dat bepaalde annulatievorderingen, ook al voldoen zij niet aan de ontvankelijkheidsvereisten die voor alle annulatievorderingen gelden, toch

ontvankelijk zouden moeten worden verklaard teneinde te voldoen aan artikel 13 van het EVRM (RvS 8 januari 2002, nr. 102.430). De Raad wijst er tevens op dat de verzoekende partij op 20 november 2015 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen heeft ingediend. Bij arrest nr. 156 635 van de Raad van 25 november 2015 werd deze vordering verworpen. De verzoekende partij heeft aldus een rechtsmiddel kunnen aanwenden tegen (de gedwongen uitvoering van) de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is zonder voorwerp.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU